

Alkotmánybíróság
dr. Bitskey Botond Főtitkár
1015 Budapest, Donáth u. 35.-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/919-4/2019
Érkezett:	2019 JÚL 31.
Példány:	1
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	

ügyszám: IV./919/2019
Kecskemét, 2019.07.22.
hiánypótlás

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Alulírott [REDACTED] (továbbiakban Indítványozók) az Alkotmánybíróság IV/919-3/2019 számú hiánypótlási felhívásának az alábbiakkal tesz eleget:

Az eljáró bíróságok a dokumentumokkal alátámasztottan igazolt 6 főre jutó összesen 304.550,- Ft jövedelmi helyzetünkről (melyet még 33%-os letiltás is terhel) hivatalos tudomással bírva szabtak ki 1.500.000,- Ft illetéket, melynek meg nem fizetése okán került visszautasításra a végrehajtás megszüntetése iránti kereseti kérelmünk, ezáltal megfosztottak minket a bírósághoz való forduláshoz való jogunktól, a hatékony jogorvoslatihoz való jogunktól és a tisztességes eljáráshoz való jogunktól az Európai Unió Alapjogi Charta 47. cikkében foglaltak súlyos megsértésével.

A bíróságok által megsértett és semmibe vett alapjogaink:

„XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. [...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Nevünk nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

Az alkotmányjogi panaszunkban konkrétan felsoroltuk a sérelmezett alapjogokat, és kifejtettük az ügy alapvető alapjogi jelentőségét, így álláspontunk szerint jelen ügy kapcsán olyan egyértelmű és nyilvánvaló az alapvető alkotmányjogi sérelem, hogy a hiánypótlási felhívás láttán az volt a benyomásunk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a beadványunkat nem vagy csak nagyon felületesen olvasta el.

Ahhoz, hogy a strasbourgi bírósághoz fordulhassunk jogvédelemért, kénytelenek vagyunk az Alkotmánybíróság döntését igényelni, így a jelen eljárás mielőbbi lezárása áll érdekünkben, legyen bármi is az Alkotmánybíróság döntése. Ugyanakkor bizonyára nem célja az Alkotmánybíróságnak, hogy Alaptörvénnyel egyezőnek mondja ki azt a bírósági eljárást, melyben bizonyítottan megfizethetetlen 1.500.000,- Ft illeték meg nem fizetése okán került visszautasításra a végrehajtási záradékkal indult végrehajtással szembeni egyetlen jogorvoslati eljárást biztosító végrehajtás megszüntetése iránti kereseti kérelmünk.

Sem a kereseti kérelem visszautasításáról szóló végzés, sem az azt helybenhagyó másodfokú végzés nem tartalmaz rendelkezést a körben, hogy ha a kiszabott 1.500.000,- Ft illeték megfizetésére nem

vagyunk képesek, hogyan biztosítható részünkre a jogorvoslathoz való jog, a bírósághoz forduláshoz való jog, valamint a tisztességes eljáráshoz való jog.

Bár a költségmentesség, ill. illeték-feljegyzési jog kérdése látszólag „nem érdemi”, de azzá lép elő, ha a méltányos és jogszerű keretek szétfeszítése a jogorvoslati jogot kiüríti. Így a funkcionális szemlélet alapján már nem vízvázastó a normál kategorizálás (pervezető vagy más nem érdemi végzés). A joggyakorlás objektív feltételét jelentő költségek és terhek viselése elbírálásnál irányadó taxatíván megadott olyan limitáció, ami alatt mérlegelés nélkül kell a mentességet biztosítani, olyan közel van a jelen esetben az egy főre eső valóságos jövedelemhez (50.758,- Ft-hoz), hogy a teljes elutasítás éppen a többfokozatú kedvezmény rendszerét kérdőjelezi meg.

A törvényalkotónak az illetékfizetés intézményének szigorításával bizonyára nem az volt a célja, hogy a 28.500,- Ft-nál magasabb, de a létminimumot el nem érő havi jövedelemmel rendelkezőket elzárja a jogorvoslat lehetőségétől, mely a végrehajtási záradékkal indult végrehajtási eljárások esetében kizárólag a végrehajtás megszüntetése iránti per.

Köszönjük dr. Bitskey Botond tájékoztatását a jogi képviselő igénybevételének lehetőségéről, de mint a benyújtott dokumentumokból is egyértelműen kinyilvánul, a jövedelmi helyzetünk nem teszi lehetővé, hogy ügyvédet fogadjunk, arról nem is beszélve, hogy a dr. Sulyok Tamás által kijelentett 95%-os alkotmányjogi panasz-elutasítási arány még a legjobb szándékú ügyvédek is elriasztja a képviselettől. Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panaszeljáráshoz – dr. Bitskey Botond által is megerősítetten - nem kötelező a jogi képviselet, az eljárásnak olyan szinten kell zajlania, mely nem kizárólag jogvégezett számára követhető.

Az Európai Alapjogok (tisztességes eljáráshoz való jog, bírósághoz fordulás joga, hatékony jogorvoslathoz való jog) sérelmét eredményezte, hogy a bíróság a teljes háztartásunk 6 főjére jutó összesen havi 304.550,- Ft jövedelemből (melyet még 33%-os jövedelem letiltás is terhel) a bizonyítottan megfizethetetlen 1.500.000,- Ft illeték megfizetését szabta a végrehajtás megszüntetési per megindításának feltételeként, mellyel a másodfok (érdemi vizsgálat nélkül) egyetértett.

Az EU Alapjogi Charta 47. cikke úgy rendelkezik, hogy azoknak, akik nem rendelkeznek elégséges pénzeszközökkel, költségmentességet kell biztosítani, amennyiben az igazságszolgáltatás hatékony igénybevételéhez erre van szükség.

A magyarországi költségmentességi szabályozás a maga 28.500,- Ft-os jövedelemhatárával csak a legszegényebbeknek biztosítja a bírósághoz fordulás jogát. Mindenki számára – így az Alkotmánybíróság számára is - ismert tény, hogy ma Magyarországon 3336 ember van, aki 28.500,- os vagy az alatti jövedelemmel rendelkezik, ugyanakkor a jogalkotó célja nem lehet az, hogy a 28.500,- Ft feletti, de a létminimumot el nem érő jövedelemmel rendelkező több mint 3.300.000 magyar állampolgárt megfosssa a jogorvoslathoz való joguktól, a bírósághoz fordulás jogától, ezáltal a tisztességes eljáráshoz való joguktól.

Idézve az Eötvös Károly Intézet Alapjogi bíraskodás c. tanulmányából:

„Az alapjogvédelmi rendszer funkcionálisan és intézményileg is differenciált, ennek az összetett garanciarendszernek a jogállami minimuma az individuális bírói alapjogvédelem. Amelyik jogrendszer nem biztosítja az alanyi alapjogok tekintetében a bírósághoz fordulás jogát, abban ezek a jogok – még ha politikai, társadalmi vagy egyéb feltételeknek köszönhetően érvényesülnek is – alapjogokként csak papíron léteznek. Csak a jogi úton kikényszeríthető alapjogok jelenthetik a közhatalmi cselekvés tényleges korlátját, a kikényszeríthetőség pedig a bírói eljárásról szóló általános elvvel szembe fordítva

bíróságot jellemzik ugyanis egyidejűleg bizonyos jogállási és hatásköri tulajdonságok, amelyek szerint a bíróság magas szinten garantált független jogállású szerv, amely szigorúan és garanciális jelleggel szabályozott eljárásban jogilag kötelező erejű, végleges és kikényszeríthető döntést hoz az alapjogsérelem ügyében. Ezek alapján a bíróságok – legyen szó rendes- vagy alkotmánybíróságról – a hatékony jogvédelem feltételeinek olyan egyedülálló kombinációjával rendelkeznek, amelyet egyetlen más alapjogvédő intézmény (például ombudsman, alapjogvédő hatóságok) sem tud felmutatni.

Az alapjogok bírói védelme, ahogyan a legtöbb európai országban, Magyarországon is a rendesbíróság és az alkotmánybíróság intézményi kettősségében valósul meg. A bírói alapjogvédelem funkciója nem feleltethető meg teljeskörűen a rendesbíróság intézményének. Az alkotmánybíróság szerepét az alapjogi bírászkodásban mindenekelőtt az alapozza meg, hogy a centralizált alkotmánybírósági modellben a normakontrollt az alkotmánybíróságok számára tartják fenn. A normakontroll monopóliumával rendelkező alkotmánybíróság közreműködése így szükségszerűvé válik az individuális alapjogvédelemben, ha a jogsérelem mögött egy jogszabály hibája rejlik. A rendesbíróság jogértelmezésének alkotmánybírósági kontrollját biztosító alkotmányjogi panasz azonban „csak” egy lehetséges többletgarancia.

Utóbbi esetben az alkotmánybíróság jogorvoslati fórumként az alapjogok kikényszerítésének további biztosítékát jelenti, de bekapcsolása az alapjogi bírászkodásba nem ad hozzá többet az egyéni alapjogvédelem megvalósulásához, mint amit egyébként egy további – kifejezetten alapjogi szempontokat érvényesítő – rendesbírói jogorvoslati fórum jelent(ene). Az alkotmánybíróság egy újabb jogorvoslati szintként, kifejezetten alkotmányalkalmazásra szakosodott önálló bírói testületként, többletgaranciaként szolgál, de az egyéni alapjogérvényesítést nem teszi és nem is teheti teljesebbé, hiszen jogállamban erre a rendesbírói hatásköröknek az alkotmánybíróság igénybevétele nélkül is elegendőnek kell lenniük. A szubjektív jogvédelem nézőpontjából az alkotmányjogi panasz csak azt szolgálhatja, hogy egyes – az alkotmánybíróságon éppen befogadott – ügyekben a rendesbírói döntés alapjogsérelemet okozó anomáliáit orvosolja.

Az a körülmény, hogy az alkotmányjogi panasz alapjogi igényekhez kapcsolódik, és hatékony jogorvoslatot is kilátásba helyez, valóban azt a látszatot keltheti, hogy az Alkotmánybíróság e hatáskörén keresztül a jogkereső polgárok kiszolgálójaként jár el. E mechanizmus szubjektív jogvédelmi funkciója azonban viszonylagos. Míg a rendesbírói hatóságok alkotmányos kötelezettsége minden alapjogsérelem orvoslására kiterjed, az Alkotmánybíróságra ez korántsem igaz. A panasz befogadási kritériumai széles mozgásteret biztosítanak a testületnek az ügyek szűrésére. Az alkotmányjogi panasz kivételes, szubszidiárius jellege fejeződik ki a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek kimerítésének követelménye mellett az ügyek megszüntetését lehetővé tevő – meglehetősen bizonytalan tartalmú – feltételek deklarálásában is. A szabályozás nem azt tartja szem előtt, hogy az egyéni jogsérelemek mindenképpen orvoslást nyerjenek; az egyén panaszjoga helyett sokkal inkább az Alkotmánybíróság mérlegelési szabadsága kerül előtérbe, amelynek köszönhetően a testület szabadon alakíthatja az alkotmányjogi panasszal garantálható alanyi alapjogvédelem határait.

Az Alkotmánybíróság mérlegelési szabadsága azt biztosítja, hogy a testület mindenekelőtt az alapjogok általános érvényesülése szempontjából meghatározó ügyekre koncentrálna fejlessze és egységesítse az alapjogértelmezési gyakorlatot, javítsa a rendesbírói hatóságok alapjogokkal kapcsolatos ítélezésének színvonalát. Az alkotmányjogi panasz fókuszpontja így kevésbé az egyén, mint inkább az ügy, rendeltetése elsősorban az objektív jogvédelem.

Az Alkotmánybíróság – bár működése a panasz eljárásban a rendesbírói hatóságokkal funkcionális azonosságokat mutat – az igazságszolgáltatási hatalmi ággal össze nem téveszthető rendeltetéssel és felelősséggel bír az alapjogokat védelmező jogállami rend megőrzésében. Az alkotmányjogi panasz

tehát nem duplikálhatja, csak differenciálhatja az alapjogok bírói típusú védelmét – egy ettől eltérő szerepfelfogással az Alkotmánybíróság szuperbírósággá válna.

Az Alkotmánybíróság nem önmagában azzal kerülheti el a szuperbíróság szerepét, hogy – az ügyek megszürését biztosító széles mozgásterét kihasználva – csak kevés ügyben jár el. A panasz rendkívüli jellegét, szubszidiaritását nem mennyiségi, hanem minőségi szűrési szempontok garantálhatják. A szuperbírósági szerepkör elkerülésének sikeressége ennél fogva attól függ, hogy az Alkotmánybíróságnak mennyiben sikerül – erre irányadó világos és ellenőrizhető szempontrendszer kidolgozásával – azonosítania azokat az ügyeket, amelyekben helye van alkotmánybírósági felülvizgálatnak.”

A fenti tanulmányt igazolja dr. Bitskey Botond társszerzőként kiadott könyvének ide vonatkozó része, miszerint:

„Alapjogsérelem ugyanis kifejezetten az érdemi döntés meghozatala előtt, és az érdemi döntéssel nem orvosolható módon is bekövetkezhet.” (Bitskey Botond, Az alkotmányjogi panasz kézikönyve, hvgorac 2014, [300])

A bírói úthoz való hozzáférés (bírószághoz fordulás) jogát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosítja, amely alapján az állam kötelezettsége, hogy a jogok és kötelezettségek elbírálására bírói utat biztosítson, vagyis az érintettnek legyen lehetősége bírószághoz fordulni, a bírószághoz pedig legyen jogosult (és eljárása egyben alkalmas) az ügy érdemi elbírálására (3243_2018 AB)

Tekintettel arra, hogy a záradékkal indult végrehajtási eljárások egyetlen jogorvoslati eljárásának eljárását tagadta meg a bírószághoz, mely eljárást az állam köteles biztosítani részünkre, valamint tekintettel arra, hogy a végrehajtási eljárások a lakóingatlanunk elárverezésére is irányul, az esetleges nemzetközi jogorvoslati eljárásunk kiemelkedő részét fogja képezni azon vizsgálati kérelmünk, mely a tisztességtelen bírószághoz eljárás keretében a tulajdonjog elvesztésére irányuló önkényes állami közrehatást hivatott vizsgálni a 2015. 06.09-én Magyarország és az EBRD között létrejött paktumban foglaltakra is figyelemmel.